

Můj oheň a Jerryho oči

Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 26 Březen 2015 23:35

Porotci se co nevidět sejdou na své slezině, aby sečetli body a připravili výsledkovou listinu. Pořadí bude jako obvykle až do květnového slavnostního ohně s vyhlášením výsledků samozřejmě tajné. A tak zatím musím čerpat z příspěvků ročníků uplynulých. Báseň *Můj oheň* vznikla v Moskvě, přesněji v únoru roku 2014, tedy v poněkud jiné Moskvě než se nám zdá v současnosti. O tom ale poezie samozřejmě není. Povídka

Jerryho oči

pojednává o horách, spíše vlastně o lidech a andělech. Ale prozrazovat by se víc nemělo. Oba příspěvky jsou z loňského ročníku.

Krásné čtení **Můj oheň** Dívala jsem se do ohně a viděla jsem kopce valit se krajinou slunce, co dávalo sbohem spáleným konečkům trávy

potoky, prchající hluboko do lesů

byla jsem větrem

a mohla se dotýkat hvězd

byla jsem slzou v očích trampů

oslepených kouřem pak přišel čas odchodu z parku do labyrintu velkoměsta

do reality překryté klenbou šedých mraků

být jedním z mnoha cizinců

a ze všech jazyků mít

dans la tête один fucking Eintopf jsem studentem Moskvy

a můj oheň

prostrkává ruce skrze mříže

aby mi mohl zamávat na rozloučenou (*Moskva, únor 2014*) **Barbora Hakenová**

oči

Jerryho
Zbý

valo přelézt poslední výstupek a sešli bychom se všichni tři na vrcholu růžové dolomitské hory s poetickým názvem Croda Le Rosa. Kamzík a zdatný sportovec Jirka už tam samozřejmě byl a přede mnou se škrábal nahoru kamarád Jerry. Úžasné hodný kluk se smutnýma modrozelenýma očima za brýlemi a suchým anglickým humorem.

Myslím, že byl v té chvíli šťastný. Na výpravu do hor s námi vyrazil po několika letech zdravotních peripetií, z nichž nejhorší určitě bylo ozařování hrtanu.

Do Dolomit jsme dorazili starou škodovkou už večer předtím, ale zaskočil nás déšť a těžké mraky. Přání je ovšem někdy otcem myšlenky, tak jsme si z tyrolského rádia přeložili, že druhý den odpoledne se to určitě zlepší!

Noc byla studená a nekonečná. A tak hned s rozedněním jsme jako správní mastňáci vyrazili vyhrát kosti k moři. Vždyť do tak vyhlášeného a Čechy hojně

navštěvovaného Caorle je to z Cortiny „cobykamenem“. Když jinak nemluvný Jerry v jednu chvíli významně zvedl ukazovák a suše oznámil: „Racek!“, byli jsme u

vytržení. Něco takového pak turisté v Caorle už dlouho neviděli. Pár metrů od pláže zastavila otlučená škodovka stovcátka, ze které nejdřív vypadly bágly, spacáky, pohorky, čínské nudlové polévky a jiné krámy. A za nimi se vysoukaly tři rozespálé, zarostlé, pokroucené postavy a s hlasitým halekáním se rozběhly k moři a plácaly se ve vlnách.

Ale čeho moc, toho příliš. Takže už za pár hodin jsme lezli na tu zvláštní růžovou horu. Zbýval poslední výstupek. A pak se to stalo. JarDA se odklonil od skály a padal. Nekonečně dlouho. A na úpatí hory Croda Le Rosa je deska s jeho jménem stejně, jako zdobí desky se jmény bláznů stěny všech hor na celém světě.

Můj oheň a Jerryho oči

Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 26 Březen 2015 23:35

Uplynuly čtyři roky. Když je člověk blázen, otrne mu rychle. Do bezvládného těla v nemocničním pokoji v jihotyrolském městečku Merano se po mnoha hodinách bezvědomí a nekonečných operacích pomalu vracel život. To tělo bylo moje a sem ho dopravil vrtulník z nedalekých horských serpentín.

V přívalech deště jsme se ještě s několika nadšenci a kamarády vraceli na kolech k našemu tábořišti u vesnice Lana. V horách se počasí změní rychle. Kolo v prudkém krkolomném sjezdu nabíralo rychlost, vodu jsem měl úplně všude a zkřehlé prsty marně mačkaly páky brzd. Zastavil jsem se až o kamennou stěnu zpevňující svah v jedné z mnoha zatáček. A pak jsem ležel bez kola na silnici, z levé ruky a nohy trčely obnažené pahýly kostí a z obou směrů směrů úzké silničky se sjížděla a zastavovala auta. A taky kamarádi na kolech, kteří nechápali, proč jim tak zběsile ujíždím. Mluvili na mě a já blekotal cosi o tom, že nemůžu do nemocnice, protože v pátek dělám v práci uzávěrku a pak jedu se svými holkami na prázdniny. A taky že mám úžasné štěstí, že na rozdíl od chudáka Jardy žiju. Duše pomalu někam odcházela a dívala se, jak tělo pokládají do nafukovacího vaku a pak s ním odlétají vrtulníkem.

A najednou jsem cítil, jak ke mně přicházejí zvláštní a trochu povědomé postavy. Zarostlé, špinavé, pohublé, s propadlými hlubokými očima. A zaslechl jsem hlasy ve změní mnoha jazyků. Mluvili německy, italsky, maďarsky, slovensky, snad chorvatsky či srbsky, někteří i česky. Na sobě zaprášené potrhané uniformy a také obvazy s tmavými skvrnami a mnoho různých zranění. Přicházeli ke mně vojáci od Monte Piana, Col di Lany a dalších míst, kde umírali v krutých a nesmyslných bitvách I.světové války. Jejich hroby, stopy a památky na ně jsou rozseté po celých Dolomitech. A teď tu stáli a volali mě k sobě. Procházeli kolem mne a pak se mezi nimi najednou objevila důvěrně známá tvář. Nazrhlá hlava se smutnými modrozelenými očima za rozbitými brýlemi. A tichým klidným hlasem mi šeptala jen: „Vrať se! To těm svým holkám nemůžeš udělat!“ „Jerry, co tady děláš?“, chtěl jsem říct, ale nešlo to.

Bezvládné tělo se lehce pohnulo a pak jsem pomalu otevřel oči. Nade mnou stála krásná světlovlasá dívka v bílém oblečení a měkkou teplou rukou mě hladila po čele. Zmatený mozek se vzepjal k myšlence: „Anděl? Tak ono je fakt nebe... A co dělám v nebi zrovna já?“

„Jiri, Wach auf!“, uslyšel jsem. „Ty jó, ono se v nebi mluví německy?“, ptal se můj bezvědomím a narkózou popletený mozek. Mladá hezká sestřička se na mě usmívala, ukazovala na cedulku na bílém plášti a řekla německy něco jako: „Ich bin Patricia, aber Sag Mir Pat!“ „Pat? To je jako ta ve Třech kamarádech od Remarqua“, chtěl jsem jí říct. Ale žádné slovo jsem ze sebe nedostal, jen jsem se pokusil o úsměv. A pak jsem střídavě usínal, budil se a chodily ke mně ty milé hezké tyrolské sestřičky. Taky usměvaví doktoři a bulharský nemocniční kaplan, se kterým jsem si smělíci jazyků a gest povídal třeba „a svajich dóčkach i kaníkulach“. A ještě zřízenci, zdravotní bratři a uklízečky. Všichni byli úžasní, smáli se na mě, říkali mi Jiri, nebo Juri a jeden mi zpíval písničku o „Bellissima Piscina“, což jsem tušil, že je něco jako krásná pláž.

Jen Pat už nepřišla. Možná jen neměla službu, nebo jí začala dovolená. Vlastně ani nevím, jak přesně vypadala. Je to už dávno. Nedávno jsem si zas prohlížel staré fotky a vzpomínal na Jerryho. Už kvůli němu věřím, že andělé existují. On se stal jedním z nich. A jedno vím určitě. Pat měla krásný modrozelený oči. Tak jako on... **Jiří Pachi**